«Ο μέσα ποταμός» του Κυριάκου Μαρκίδη (Πρεσβ. Βασίλειος Σπηλιόπουλος)

Categories : ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΕΣ

Date : 18 Μαρτίου, 2013

Ο Κυριάκος Μαρκίδης, ὁ «παγκοσμίως γνωστός» κοινωνιολόγος «γιά τά ἔργα του σχετικά μέ τή χριστιανική πνευματικότητα», ὅπως τό βιογραφικό του ἀναφέρει, καί συγγραφέας τῶν βιβλίων «Τό ὄρος τῆς Σιωπῆς», «Δῶρα τῆς ἐρήμου» και «Ταξίδι μέ τόν Λέοντα» ἐξέδωσε ἕνα ἀκόμη βιβλίο σχετικό μέ τή χριστιανική πνευματικότητα μέ τίτλο «Ὁ Μέσα Ποταμός» καί ὑπότιτλο «Προσκύνημα στήν Καρδιά τῆς Χριστιανικῆς Πνευματικότητας».

Στά τρία προαναφερθέντα βιβλία του ἀλλά καί στά βιβλία του «Ὁ Μάγος τοῦ Στροβόλου: ὁ ἐκπληκτικός κόσμος ἑνός Πνευματιστῆ Θεραπευτῆ», «Πίστη (ὑποταγή) στόν ἥλιο: Ἡ Σοφία τοῦ Μάγου τοῦ Στροβόλου» καί «Φωτιά στήν Καρδιά: Θεραπευτές Σοφοί καί Μυστικιστές» κατά τόν Θεοφιλέστατο ἐπίσκοπο Καρπασσίας κ. Χριστοφόρο Τσιάκκα, ἐμπειρότατο στήν ἔρευνα τῶν αἱρέσεων καί στόν ἀντιαιρετικό ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας[1], «προβάλλονται ἔντονα οἱ σχέσεις τῆς Θεοσοφίας καί τῶν δασκάλων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ» ἐνῶ «αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι ὅτι οἱ διδαχές τοῦ Μαρκίδη κινοῦνται στόν χῶρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ καί εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὀρθόδοξη Πίστη»[2].

Στό νέο του αὐτό βιβλίο ὁ Κυριάκος Μαρκίδης, ὅπως ἄλλωστε καί στά τρία προηγούμενα, ἔχει ὡς κύριο ἡρωά του τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιο, τόν ὁποῖο ποτέ δεν κατάλαβαμε γιατί, ἀφοῦ τόν φωτογραφίζει κατά τρόπο ὥστε να μην ὑπάρχει ἡ παραμικρή ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γιά αὐτόν, τόν ἀναφέρει ὡς π. Μάξιμο. Κύριος σκοπός τοῦ βιβλίου φαίνεται νά εἶναι ἡ προβολή τοῦ π.Μαξίμου, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται σχεδόν σάν τόν τελευταῖο ὀρθόδοξο καί τόν γνησιώτερο, ἄν ὄχι τό μοναδικό, ἐκφραστή τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος. Ἡ λατρεία πρός τό πρόσωπο τοῦ π. Μαξίμου, ἀπό τόν συγγραφέα, εἶναι κάτι παραπάνω ἀπό ἐμφανής. Βέβαια αὐτό τό σημεῖο εἶναι πού διασώζει τελικῶς λίγο τό βιβλίο ἀφοῦ, εὐτυχῶς, ὁ συγγραφέας στό τέταρτο αὐτό βιβλίο ἀφήνει τόν π. Μάξιμο νά μιλήσει πιό πολύ παρεμβάλλοντας πολύ λιγότερο τίς δικές του ἀπόψεις μέ ἀποτέλεσμα τά σημεία στά ὁποία ὁ π. Μάξιμος μιλᾶ καί μάλιστα μέσα ἀπό διαλογική συζήτηση, νά μποροῦν νά χαρακτηριστοῦν καί ὀρθόδοξα καί ὠφέλιμα. Δυστυχῶς, ὅμως, ὁ συγγραφέας δέν ἀποφεύγει τόν πειρασμό νά μιλήσει κι ὁ ἴδιος καί νά

μολύνει τόν ὀρθόδοξο λόγο τοῦ πατρός Μαξίμου.

Ἀπό τά πρώτα κιόλας κεφάλαια ὁ συγγραφέας φροντίζει νά ξεκαθαρίσει ὅτι δέν ἔχει καταφέρει ἀκόμη νά πετάξει τά ἀμαυρωμένα γυαλιά μέσα ἀπό τά ὁποία βλέπει τήν Ὀρθόδοξη Πίστη καί ζωή. Καθιστᾶ σαφές ὅτι ἀδυνατεῖ νά προσεγγίσει καί νά κατανοήσει τήν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα ἀπαλλαγμένη ἀπό ἄστοχες συγκρίσεις, στηριγμένες μόνον σέ ἐντελῶς ἐξωτερικά σημεία, μέ καθαρῶς δαιμονικά συστήματα καί ἰδεολογίες. Ἔτσι παραπέμπει σέ «σοφά λόγια καβαλιστῶν φιλοσόφων» (σελ.**15**) καί ὁμιλεῖ διαρκῶς μέ ὁρολογία καθαρῶς ἀποκρυφιστική χρησιμοποιώντας λέξεις ὅπως μέντορας, μύστες, τούς ὁποίους ἀναφέρει πάντα μαζί μέ τούς ἁγίους ὡς ἕνα καί τό αὐτό, μάντρα κτλ. Ταυτίζει καί συγκρίνει τίς «πνευματικές ἐμπειρίες τῶν μεγάλων ἁγίων»(**24**) μέ τίς «ψυχικές λειτουργίες», ὅπως θέλει νά τίς παρουσιάζει, «ὅπως ἡ διόραση, ἡ τηλεπάθεια καί ἡ πρόγνωση» τά ὁποία θεωρεῖ «προϊοντα ὑψηλότερων μορφῶν νοητικῆς ἐνέργειας». Ἐκθειάζει τόν **Σορόκιν** πού δεχόταν τήν ὕπαρξη «ἀνώτερων μορφῶν συνειδητότητας καί δέν ἀπέρριπτε ὡς ἀνοησίες τίς ‘’παραφυσικές’’ ἐμπειρίες...».

Στό ἴδιο δέ κεφάλαιο, ἄν καί προσπαθεῖ νά παρουσιάσει τίς ἀπόψεις αὐτές τοῦ Σορόκιν καί τήν συνάντησή του μέ θεραπευτές καί μῦστες μόνον σαν στάδιο γιά τήν γνωριμία του μέ τό Ἅγιο Ὄρος καί τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα, αὐτοαναιρεῖται ἀπό τό γεγονός ὅτι ὄχι μόνον δέν ἔχει ἀποκηρύξει ὅλες τίς κακοδοξίες πού παρουσιάζει στήν «τριλογία» του, ἀλλά διαφημίζει τά βιβλία αὐτά καί ἄμεσα, στήν τσάκιση τοῦ ὀπισθοφύλλου, καί ἔμμεσα, παραπέμποντας διαρκῶς σέ αὐτά γιά περαιτέρω ἔρευνα συγκεκριμένων σημείων. Αὐτοαναιρεῖται ἐπίσης ἀπό ἀπόψεις καί θέσεις τοῦ τύπου «ἐπιπλέον ἀνακάλυψα ὅτι τά φαινόμενα πού θεωρούσα ὅτι ἀπαντῶνται μόνο στίς σαμανικές κουλτοῦρες καί στίς ἀνατολικές θρησκεῖες, ὅπως ὁ ἰνδουϊσμός, ὁ ταοϊσμός καί ὁ βουδισμός, ἀποτελοῦσαν ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ χριστιανισμοῦ ἤδη ἀπό τίς ἀρχές του»(**31**) ἤ ὅτι «μεγάλοι χριστιανοί γέροντες καί ἅγιοι φημίζονται γιά τά ἐκπληκτικά τους χαρίσματα, ὅπως ἡ διόραση, ὁ προφητικός ὁραματισμός, οἱ θεραπευτικές ἱκανότητες, ἡ αἰώρηση, ἡ τηλεμεταφορά καί τά παρόμοια, τά ὁποῖα θεωρεῖται ὅτι ἀπαντῶνται μόνο στίς ἀνατολικές θρησκεῖες καί τό σαμανισμό»(**31**). Πλήρης ἐξομοίωση καί ταύτιση! Πλήρης ἀδυναμία νά ἀπαλλαχθεῖ ἀπό τό πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς! Καί γιά ἕναν ἄνθρωπο πού βρίσκεται, γιά ὁποιονδήποτε λόγο, μέσα σέ τέτοιου εἴδους συστήματα ὁ λόγος αὐτός μπορεῖ νά ἐνεργήσει ὡς «παγίδα», ὡς διαφήμιση καί ἀφορμή γιά γνωριμία μέ τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα καί τήν σταδιακή ἀπεμπλοκή ἀπό τίς διάφορες δυνάμεις τῶν συστημάτων αὐτῶν καί τήν ἔνταξη στό ἐκκλησιαστικό Σῶμα, ὅμως, τό βιβλίο ἀπευθύνται κυρίως σέ ἕνα ὀρθόδοξο κοινό τό ὁποῖο ἀσφαλῶς, στήν καλύτερη τῶν περιπτώσεων, θά συγκρίνει καί θά ταυτίσει τήν Ὀρθόδοξη ζωή μέ τόν σαμανισμό, τον πνευματισμό, τον ἰνδουισμό και ὅτι ἄλλο σχετικό.

Ἄς ἀναφέρουμε ὅμως μερικά διεσπαρμένα στό βιβλίο σημεία πού ἐπιβεβαιώνουν τήν

ἀδυναμία τοῦ συγγραφέως, παρά τήν ὅποια προαίρεσή του, νά ἀπαλλαχθεῖ ἀπό τό νεοεποχήτικο πνεῦμα του τό ὀποῖο, ἄς ὑπογραμμισθεῖ, περνᾶ καί στόν ἀναγνώστη εἰδικά ἄν τό βιβλίο τύχει τῆς ἀποδοχῆς ἀπό θεσμικά ἐκκλησιαστικά ὄργανα καί διαφημιστεῖ ἀπό αὐτά ἤ ἀπό κληρικούς καί πνευματικούς ὅπως ἔγινε μέ τήν τριλογία του.

Στή σελίδα **66** ὁ πατερικός ὅρος «λογισμοί» ἀντικαθίσταται μέ μαεστρία καί ταυτίζεται μέ τόν καθαρῶς νεοεποχήτικο καί θεοσοφιστικό ὅρο «**σκεπτομορφές**». Ἡ μέθοδος τῆς ἀντιστροφῆς τῶν ὅρων εἶναι μία πολύ συνηθισμένη καί ἄκρως ἐπικίνδυνη καί προσηλυτιστική μέθοδος τῶν ἀνθρώπων τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καί αὐτό κάνει, συνειδητά ἤ ὄχι, λίγη σημασία ἔχει γιά τό ἄν τό βιβλίο εἶναι ἤ ὄχι ἐπικίνδυνο, καί ὁ Κυριάκος Μαρκίδης.

Ὁ ὅρος «σκεπτομορφές» εἶναι δανεισμένος ἀπό τή Θεοσοφία πού θεωρεῖ ὅτι οἱ σκέψεις μας παράγουν μικρές ὀντότητες, τίς «σκεπτομορφές», οἱ ὁποῖες προσπαθοῦν να μεγαλώσουν. Οἱ ἐπιπόλαιες σκέψεις, σύμφωνα πάντα μέ τήν Θεοσοφία, πεθαίνουν ἐνῶ οἱ ἔντονες σκέψεις μεγαλώνουν και συγκεντρώνονται σέ δέσμες ἔχοντας μία ἐλευθερία κινήσεων προσπαθώντας νά ὁλοκληρώσουν τήν «μητρική σκέψη». Καί ἔτσι ἐπιβεβαιώνονται, ὑποτίθεται, οἱ θεωρίες γιά «θετική» καί «ἀρνητική» σκέψη. Σημαντικά εἶναι τόσο ἡ ἄποψη ὅτι συλλογικές σκέψεις γεννοῦν πολύ ἰσχυρές «σκεπτομορφές» ὅσο καί ἡ ἄμεση σύνδεση πού κάνει ἡ Θεοσοφία τῶν «σκεπτομορφῶν» μέ τή μέθοδο τοῦ διαλογισμοῦ διά τοῦ ὁποίου ἐνισχύονται καί δυναμώνουν οἱ «θετικές σκεπτομορφές»[3].

Σέ ὅλο τό βιβλίο καί εἰδικά στίς σελίδες **73, 81, 88, 95** προβάλλεται ἡ χορτοφαγία καί μάλιστα γίνεται προσπάθεια καί πάλι νά νοηματοδοθεῖ διαφορετικά καί νά ταυτιστεῖ μέ τήν Ὀρθόδοξη Νηστεία καί τήν ἀποχή ἀπό τήν κρεωφαγία τῶν μοναχῶν μέ τήν ὁποία ὄχι ἁπλῶς δέν ἔχει σχέση ἀλλά, τουναντίον, ἔρχεται σε πλήρη ἀντίθεση. Δυό λόγια ἐδῶ θά ἦσαν ἀπαραίτητα γιά τή θέση τῆς νηστείας στήν ἐν Χριστῷ ζωή. Στόχος τῆς νηστείας, πού σέ καμία περίπτωση δέν γίνεται αὐτοσκοπός, εἶναι ὁ πόλεμος κατά τῶν παθῶν μέσα ἀπό τήν ἄσκηση, τήν ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, τήν ἀποκόλληση ἀπό τίς ὑλικές ἀπολαύσεις. Ἡ νηστεία πάντοτε συνδυάζεται μέ προσευχή καί ἐλεημοσύνη καί γενικώτερη καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν καί οὐδέποτε συνδυάζεται μέ «δαιμονοποίηση» ὁποιασδήποτε τροφῆς, οὔτε τῆς κρεωφαγίας, πού θεωρεῖται δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο καί εὐλογία «μετ' εὐχαριστίας λαμβανομένη».

Ἀντιθέτως ἡ «Νεοεποχήτικη» **χορτοφαγία** εἶναι αὐτοσκοπός καί συνδυάζεται πάντοτε μέ θέσεις ὅπως ἡ ὕπαρξη ψυχῆς στά ζῶα καί ἄρα τῆς **μετενσάρκωσης**. Χαρακτηριστικό εἶναι τό γεγονός ὅτι μιά καινούρια τάση μέ τήν ὀνομασία «**ἡλιοθέαση**» ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά πάρει τήν ἀπαραίτητη ἐνέργεια γιά νά ζήσει ἀπό τόν ἥλιο καί τόν ἀέρα καί καλεῖ τούς ἀνθρώπους νά ζήσουν χωρίς

καθόλου τροφή μέ μόνο τήν καθημερινῶς αὐξανόμενη κατάματη θέαση τοῦ ἥλιου. Ἄλλο παράδειγμα ἀλλά καί ἀπόπειρα συσχετισμοῦ νηστείας – χορτοφαγίας εἶναι ἡ ἄποψή τοῦ ἀποκρυφιστοῦ **Ἀϊβανχώφ** ὅτι ἡ καμήλα, στήν σχετική ρήση τοῦ Χριστοῦ, περνᾶ εὐκολώτερα ἀπό τήν τρύπα τῆς βελόνας γιατί εἶναι χορτοφάγος καί ἔχει λεπτότερο πνευματικό σῶμα. Ὁ ἴδιος ἀποκρυφιστῆς μιλᾶ γιά τή δυνατότητα τῆς «ἡλιοθέασης[4]».

Ἄς ὑπογραμμίσουμε ὅμως καί τό γεγονός ὅτι ὁ συγγραφέας, στά πλαίσια τῆς ταύτισης τῆς χορτοφαγίας μέ τό μοναχικό διαιτολόγιο, παρουσιάζει τόν π. Μάξιμο ὡς χορτοφάγο (**95**). Βέβαια ὁ μόνος ἀρμόδιος νά ἀπαντήσει στόν συγγραφέα καί ὁ μόνος πού γνωρίζει ἄν ὄντως εἶναι χορτοφάγος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ π. Μάξιμος πού μέ τήν ἀνοχή του, στήν καλύτερη τῶν περιπτώσεων, ἔχει διαφημίσει τόν συγγραφέα καί τά ἔργα του. Πάντως εἶναι γεγονός ὅτι καμία ἀπολύτως σχέση δέν ἔχει ἡ δίαιτα τῶν μοναχῶν μέ τήν χορτοφαγία. Ἐξάλλου οἱ μοναχοί δέν εἶναι κάν χορτοφάγοι ἁπλῶς ἀπέχουν τοῦ κρέατος γιά λόγους ἀσκήσεως. Τρῶνε ὅμως κανονικότατα τό ψάρι καί ἄλλες ζωϊκές τροφές, ὅπως τό γάλα καί τά αὐγά, σέ αρτύσιμες περιόδους.

Στήν σελίδα **117** ὁ συγγραφέας μιλᾶ γιά τόν παπα Εφραίμ τόν Κατουνακιώτη πού ἐκτός ἀπό τήν διόραση εἶχε καί ἄλλα «πιο ἐξελιγμένα χαρίσματα τοῦ πνεύματος». Ἀναζητώντας, ὅμως κανείς τά συγκεκριμένα χαρίσματα μέσα ἀπό τήν παραπομπή πού ὁ συγγραφέας δίνει, δέν βλέπει τίποτε παραπάνω ἀπό τήν ἀγαπημένη του ἀντιχριστιανική θεωρία περί μή αἰωνίου κολάσεως και περί ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων.

Στήν **137** γίνεται ἀναφορά στήν ἁρμονία ἀνάμεσα σέ σῶμα, νοῦ καί πνεῦμα. Γίνεται δεκτό δηλαδή το τρισύνθετο τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖο καί δεν συμβαδίζει μέ τήν θέση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δέχεται τή δισύνθετη ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου - Σῶμα καί Ψυχή. Ἡ κακοδοξία περί τρισυνθέτου τῆς ψυχῆς εἶναι πολύ ἀγαπητή σέ ὅλον τόν ἀποκρυφισμό διότι πάνω σέ αὐτήν θεμελιώνει ὅλες σχεδόν τίς τεχνικές του.

Στήν **180** μιλᾶ γιά «μυστικό πυρήνα» στίς θρησκεῖες, τίς ὁποῖες συγκρίνει, καί ἀναφέρεται στό Χριστό καί τόν Παῦλο ὡς «μυστικό πυρήνα» ἤ «ἡγετικές φυσιογνωμίες τοῦ Χριστιανισμοῦ». Ἡ ὁρολογία παραπέμπει στίς θεωρίες τῆς ἀποκρυφίστριας Ἀλίκης Μπέϊλη, ἡ ὁποία ὑποστηρίζει ὅτι ὅλοι οἱ ἱδρυτές τῶν θρησκειῶν ἀποτελοῦν ἕναν ἐσωτερικό κύκλο - ἕναν πυρήνα; -καί οἱ ὀπαδοί τους τόν ἐξωτερικό.

Στήν **203** καί πάλι ταυτίζει ὀρθόδοξα «φαινόμενα» με ἀντίστοιχα ἄλλων θρησκειῶν.

Στην **206** καυχᾶται γιά την συμμετοχή του σέ συνέδριο μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἵδρυσης τοῦ γραφείου Ἐναλλακτικῆς Ἰατρικῆς στά Ἐθνικά Ἰνστιτοῦτα Ὑγείας τῆς Οὐάσιγκτον. Ἐκεῖ, ὅπως λέει, ἄκουσε καί τόν Ντάνιον Μπρίνκλεϊ, συνεργάτη τοῦ

Ρέιμοντ Μούντι, πού ἀσχολεῖται ἀποκλειστικά μέ τίς μεταθανάτιες ἐμπειρίες, νά τοῦ ἐπιβεβαιώνει, χωρίς μάλιστα νά ἀφήνει καμία ἀμφιβολία, ὅτι μετά τίς ἐπιθανάτιες ἐμπειρίες του ὄχι ἁπλῶς δέν φοβόταν τόν θάνατο ἀλλά τόν ἐπιθυμοῦσε. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ προβολή καί ἀποδοχή ὁποιασδήποτε ἐναλλακτικῆς θεραπείας, ἤ πιό σωστά ἀνορθόδοξης θεραπευτικῆς μεθόδου, ὅπως ὁ Ἰατρικός σύλλογος τίς ἔχει ὀνομάσει, ἀποτελεῖ ἄρνηση τῆς ὕπαρξης τοῦ ἑνός καί μόνου Τριαδικοῦ Θεοῦ διότι ἡ φιλοσοφική τους βάση εἶναι ὁ ὁλισμός ἡ ἄποψη, δηλαδή, ὅτι τά πάντα μέσα στό σύμπαν εἶναι ἕνα καί μέ αὐτό τό ἕνα ταυτίζεται καί ὁ ἄνθρωπος καί ὁ Θεός.

Ποιός, ὅμως, εἶναι ὁ **Μούντυ**; Πρόκειται γιά ἕναν ψυχίατρο πού τό Νοέμβριο τοῦ 1975 κυκλοφόρησε τό βιβλίο του μέ θέμα τίς μεταθανάτιες ἐμπειρίες καί τό ὁποῖο γνώρισε πολύ μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ Μούντυ ἔκτοτε ἀσχολεῖται συστηματικά μέ τό θέμα καί θεωρεῖται κορυφή σέ αὐτό γράφοντας καί ἄλλα σχετικά βιβλία καί διοργανώνοντας σχετικά σεμινάρια ἐπί τοῦ θέματος. Στήν πραγματικότητα ὁ Μούντυ, ἄν δέν θυσαυρίζει, πάντως ζεῖ ἀπό τήν ἐνασχόλησή του αὐτή. Δυστυχῶς, ὅμως, τό θέμα τῶν μεταθανατίων ἐμπειριῶν ἔχει γίνει, λόγω καί τοῦ ἰδιαιτέρου μεταφυσικοῦ ἐνδιαφέροντος πού τό χαρακτηρίζει, ἕνα ἀκόμη ἐργαλεῖο μυήσεως στόν ἀποκρυφισμό.

Ὁ Δρ. Μούντυ, γιά παράδειγμα, καθώς καί ἕνας μεγάλος ἀριθμός σύγχρονων ἐρευνητῶν, ὅπως εἴδαμε, προστρέχουν σέ ἀποκρυφιστικά κείμενα ὅπως τά γραπτά τοῦ Σβέντεμποργκ καί τη θιβετιανή βίβλο τῶν Νεκρῶν προκειμένου νά ἑρμηνεύσουν τίς σημερινές «μεταθανάτιες» ἐμπειρίες»[5]. Μάλιστα ἡ ἀποκρυφιστική ἄποψη ἐπί τοῦ θέματος τῶν μεταθανατίων ἐμπειριῶν περιλαμβάνει πέντε βασικά χαρακτηριστικά:

1. Δέν ὑπάρχει μετά τήν ἐμπειρία φόβος τοῦ θανάτου. Ἐμπιστεύονται ἀπόλυτα τήν «ἐμπειρία τους»
2. Δέν ὑπάρχει οὔτε μέλλουσα κρίση οὔτε κόλαση. Καί μόνο αὐτό δέν ἀποδεικνύει τήν πλάνη καί τήν συμμετοχή –βοήθεια τῶν δαιμόνων γιά νά ὑπάρξουν τέτοιες ἐμπειρίες;
3. Ὁ θάνατος δέν εἶναι μοναδική καί τελειωτική ἐμπειρία ἀλλά ἀνώδυνη μετάβαση σέ «διευρυμένη κατάσταση συνείδησης».
4. Σκοπός τῆς ζωῆς πάνω στή γῆ εἶναι μία ἀπεριόριστη διαδικασία «ἐξέλιξης» στήν «ἀγάπη», τήν «κατανόηση» καί τήν «αὐτοπραγμάτωση».
5. Οἱ μεταθανάτιες καί οἱ ἐξωσωματικές ἐμειρίες ἀποτελοῦν οἱ ἴδιες μία προετοιμασία γιά τή ζωή μετά θάνατον.

Καί ὅπως πολύ εὔστοχα ὑπογραμμίζει ὁ π. Σεραφείμ Ρόουζ πρόκειται γιά διδασκαλία τοῦ πνευματισμοῦ.

Ὁ Μαρκίδης ὅμως δέν μένει μόνο στόν Μούντι ἀλλά μᾶς παρουσιάζει καί ἄλλους πού

διδάσκουν τόν ἀποκρυφισμό. Μᾶς παρουσιάζει τό ζεῦγος **Ρόσνερ** μέ τό ὁποῖο ἔγινε στενός φίλος, τοῦ ὁποίου τό ἔργο προβάλλει καί τῶν ὁποίων τό ἔργο θεωρεῖ «προνόμιο» νά πληροφορεῖται ἐν τη γενέσει του. Ποιοί εἶναι οἱ Ρόσνερ; Εἶναι αὐτό πού ὁ συγγραφέας σχεδόν εὐθέως παραδέχεται. Εἶναι ἕνα κοινό μέντιουμ «γνωστή», ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρει «για τις διαισθητικές της ἱκανότητες»(**192**). Θεωρεῖ δέ σημαντικό τό ἔργο διότι, κατά τή γνώμη του, οἱ σχετικές ἔρευνες καί τά «συμπεράσματα» ἀποδεικνύουν ὅτι «ὁ κόσμος τῆς φυσικῆς ὕλης δέν εἶναι ὁ μοναδικός πού ὑπάρχει, ὅτι στήν πραγματικότητα τό φυσικό σύμπαν εἶναι ἡ ἐξωτερική ἐκδήλωση μιᾶς βαθιᾶς πνευματικῆς πραγματικότητας»(**192**).

Στήν σελίδα **211** προβάλλεται ἡ συνηθέστερη τῆς Νέας ἐποχῆς ἰδέα ὅτι καμιά θρησκεία δέν ἔχει τήν ἀποκλειστικότητα στήν ἀλήθεια καί ὅτι ἡ σοφία ὑπάρχει παντοῦ.

Στήν **213** καί στήν ἐπομένη ἐπικρίνεται καί χαρακτηρίζεται ὡς «τερατῶδες δόγμα» ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας στήν αἰώνια κόλαση πού «δηλητηριάζει», κατά τόν συγγραφέα, «τίς ζωές τῶν πιστῶν ἐδῶ καί ἑκατοντάδες χρόνια». Ἀλήθεια πόσο τραγικό καί εἰρωνικό εἶναι νά χαρακτηρίζεται μέ τέτοιες ἐκφράσεις ἡ κρυστάλινη Πίστη τῆς Ἐκκλησίας πού βασίζεται στά λόγια τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου ἀπό ἀνθρώπους πού πιστεύουν τά ὄντως τερατώδη καί βλακώδη μυθεύματα τῆς Νέας Ἐποχῆς!

«Ἐνῶ στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία γίνεται συνεχῶς λόγος γιά τόν Παράδεισο καί τήν Κόλαση, πού εἶναι βασικό σημεῖο τῆς πίστεώς μας,» γράφει ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ἱερόθεος,«ἐν τούτοις ἀπό παλαιούς χρόνους ἀναπτύχθηκε ἀπό μερικούς ἡ θεωρία τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων, μέ τήν ἔννοια ὅτι δέν θά ὑπάρχη αἰώνια Κόλαση. Σύμφωνα μέ τήν θεωρία αὐτή ὁ Θεός μέ τήν ἀγάπη καί τήν φιλανθρωπία Του θά ἀποκαταστατήση ὅλη τήν κτίση, ὅλη τήν δημιουργία, θά ἀφανίση τό κακό, καί κατά συνέπεια δέν θά ὑπάρξη αἰώνια Κόλαση. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά σωθοῦν. Φυσικά, μια τέτοια θεώρηση τῆς ἐσχατολογίας καί τῆς σωτηριολογίας ἀνατρέπει ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς πίστεως, καί ἀναιρεῖ βασικές διδασκαλίες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐκφράζονται μέσα στήν Ἁγία Γραφή καί τά κείμενα τῶν ἁγίων. Μπορεῖ κανείς νά ὑποστηρίξη ὅτι μια τέτοια θεωρία ἀναιρεῖ καί τήν οὐσία τῆς ἐκκλησιολογίας.[6]» «..Γεγονός εἶναι ὅτι πουθενά στήν Ἁγία Γραφή δέν μπορεῖ νά σταθῆ ἡ ἰδέα περί ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων, ὅτι, δηλαδή οἱ ψυχές θά ἐπανέρχωνται στήν ζωή ὡς τήν τελική κάθαρση, ὅτι δέν θά ὑπάρξη αἰώνια Κόλαση. Ἀκριβῶς γι’ αὐτόν τόν λόγο ἔχουμε καί συνοδική καταδίκη τῆς θεωρίας τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων. Συγκεκριμένα, στό «Συνοδικό τῆς Ορθοδοξίας» καταδικάζονται ὅσοι πιστεύουν στήν θεωρία περί τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων καί ὅλων τῶν ἄλλων θεμάτων πού συνδέονται μέ αὐτήν. Λέγεται: «Τοῖς δεχομένοις καὶ παραδίδουσι τὰ μάταια καὶ ἑλληνικὰ ῥήματα, ὅτι τε προΰπαρξίς ἐστι τῶν ψυχῶν, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὰ πάντα ἐγένετο, καὶ παρήχθησαν, ὅτι τέλος ἐστὶ τῆς

κολάσεως ἡ ἀποκατάστασις αὖθις τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ διὰ τῶν τοιούτων λόγων τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν λυομένην πάντως, καὶ παράγουσαν εἰσάγουσιν, ἣν αἰωνίαν καὶ ἀκατάλυτον αὐτός τε ὁ Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν ἐδίδαξε, καὶ παρέδοτο καὶ διὰ πάσης τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς ἡμεῖς παρελάβομεν ὅτι καὶ ἡ κόλασις ἀτελεύτητος καὶ ἡ βασιλεία ἀΐδιος, διὰ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἑαυτούς τε ἀπολλύουσι, καὶ ἑτέροις αἰωνίας καταδίκης προξένους γενομένοις ἀνάθεμα τρίς».[7] Ἡ θεωρία περί **ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων** θεωρεῖται «μάταιο καί ἑλληνικό ρῆμα», δηλαδή καρπός τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, πού λυμαίνεται τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, καί καταργεῖ τόν λόγο τῆς Γραφῆς, πού μιλᾶ γιά ἀτελεύτητη Κόλαση. Ὅσοι δέχονται τέτοιες ἀπόψεις ὄχι μόνο καταστρέφουν τόν ἑαυτό τους, ἀλλά γίνονται πρόξενοι καί αἰτία καταστροφῆς τῶν ἄλλων. Γι' αὐτό ἀκριβῶς ἀναθεματίζονται καί ἀποβάλλονται ἀπό τήν Ἐκκλησία ὡς ἄρρωστα καί σεσηπότα μέλη»[8]. «Ὑπάρχει μία αἱρετική ἀποκατάσταση τῶν πάντων, ὅπως τήν πρέσβευε ὁ Ὠριγένης, καί τήν ὁποία κατεδίκασε ἡ Ἐκκλησία, καί ὑπάρχει μια ὀρθόδοξη ἀποκατάσταση τῶν πάντων, ὅπως τήν διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης καί ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. Σύμφωνα μέ τήν τελευταία ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θά ἀναγνωρίσουν τόν Θεό στήν Δευτέρα Παρουσία, ἀλλά δέν θά ἔχουν ὅλοι μέθεξη τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι θά ἀναστηθοῦν, ἀλλά δέν θά δοξασθοῦν ὅλοι. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνα δῶρο πού δόθηκε σέ ὅλους, ἡ ἀνάληψη ὅμως θά βιωθῆ μόνον ἀπό τούς ἁγίους. Ἐπομένως σέ ὅλους θά γίνη ἀποκατάσταση τῆς φύσεως, πού θά παραμείνη αἰώνια, ἀθάνατη, ἀλλά δέν θά ὑπάρξη ἀποκατάσταση τῆς θελήσεως, ἀφοῦ, κάθε ἄνθρωπος, ἀνάλογα μέ τήν προαίρεσή του, θά αἰσθανθῆ τόν Χριστό»[9]. Τά πράγματα, λοιπόν σχετικῶς μέ τό θέμα τῆς αἰωνιώτητος τῆς κολάσεως εἶναι ξεκάθαρα καί ὅποιος ἀδυνατεῖ νά δεχθεῖ τήν Πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη κι ἄν εἶναι θεολόγος ἤ ἱερέας ἤ ἀκόμη καί ἀρχιερέας, διότι ὁ Μαρκίδης χρησιμοποιεῖ σέ ἄλλο του βιβλίο καί ἀρχιερέα γιά νά στηρίξει τήν ἀντίθεσή του στό δόγμα τῆς Ἐκκλησίας, καί θέτει ἑαυτόν ἐκτός Ἐκκλησίας ἀλλά καί διεκδικεῖ τήν αἰώνια, δυστυχῶς γι' αὐτόν, κόλαση!

Στίς σελίδες **220-221** ὑποβιβάζεται τό θέμα τοῦ φιλιόκβε καί ὑποστηρίζεται ἡ γνωστή ἄποψη ὅλων τῶν οἰκουμενιστῶν ὅτι τό σχίσμα δέν ἔχει δογματικά αἴτια ἀλλά πολιτικά καί ἱστορικά. Στή συνέχεια δε, ἀναφέρεται παπικός «γέροντας» ἀντίστοιχος δῆθεν τοῦ π. Πορφυρίου. Βέβαια ἀπορρίπτεται ὁ συγκρητισμός ὄχι, ὅμως, ὡς πλάνη πού ὁδηγεῖ στήν ἀπώλεια ἀλλά διότι ἡ κάθε «πνευματική παράδοση» εἶναι ἀπαραίτητο «πολιτισμικό σκεῦος τῆς θεϊκῆς σοφίας».

Στήν **226** μάλιστα κατατίθεται ἡ ἄποψη ὅτι ἡ μόνη διέξοδος ἀπό τήν ἄγνοια καί τίς προκαταλήψεις εἶναι «νά ἀναπτύξουμε τή συνειδητότητά μας». Περιττό πλέον νά ἀναφέρουμε ὅτι ὁ ὅρος συνειδητότητα εἶναι καθαρῶς ἀποκρυφιστικός.

Στήν **242** ὁ Διονυσιάτης μοναχός π. Λουκᾶς φέρεται νά ἐπαινεῖ τό γεμάτο πλάνες βιβλίο τοῦ συγγραφέως «Το ὅρος τῆς σιωπῆς». Ἐλπίζουμε τό γεγονός νά μήν

ἀνταποκρίνεται στήν πραγματικότητα διότι κάτι τέτοιο καί σκανδαλίζει αὐτό καθεαυτό, ἀλλά καί ἀποδεικνύει στήν περίπτωση πού ἀληθεύει ὅτι οἱ μοναχοί πρέπει νά εἶναι προσεκτικοί, νά μήν διαβάζουν ὅ,τι πέφτει στά χέρια τους πολύ δέ περισσότερο νά τό «εὐλογοῦν».

Στήν **266** ὁ συγγραφέας βάζει στό στόμα τοῦ π. Μαξίμου τήν ἄποψη ὅτι οἱ ἱεροί τόποι εἶναι «ἰδιαίτερα φορτισμένοι μέ πνευματική ἐνέργεια».

Στήν **292** στήν κορυφή τοῦ Σινᾶ περιγράφεται μέ ἀπόλυτη ψυχραιμία, χωρίς κανένα ἀπολύτως σχόλιο ἡ κατάσταση ὅπου ἄλλοι προσεύχονταν καί ἄλλοι ἔκαναν τό διαλογισμό τους. Ὅλα φυσικά, ὅλα δεκτά, ὅλα ὅμορφα! Τό περίεργο εἶναι ὅτι γιά τούς προσευχομένους, ὄχι τούς διαλογιζομένους, ἀναφέρεται ὅτι κάθονταν σταυροπόδι μέ κλειστά μάτια καθισμένοι πάνω σέ βράχια καί στραμμένοι πρός τήν Ἀνατολή. Ἀκόμη κι ἄν ἀποτελεῖ ἐκφραστικό ὀλίσθημα, πού δεν εἶναι καί πολύ πιθανόν, ἡ ταύτιση προσευχῆς καί διαλογισμοῦ στό μυαλό τοῦ συγγραφέα καί ἡ προσπάθεια νά περάσει ἡ ἄποψη αὐτή καί στό μυαλό τοῦ ἀναγνώστου, ἐπιτυγχάνεται.

Στή σελίδα **297** ὁ συγγραφέας ἐπιτίθεται εὐθέως στήν Ἐκκλησία ἐπιστρατεύοντας τό πολυμασημένο ἐπιχείρημα τῶν νεοπαγανιστῶν γιά τήν δῆθεν δολοφονία τῆς **Ὑπατίας** ἀπό τούς χριστιανούς καί μάλιστα αὐτό δίνεται ὡς ἀπάντηση στό μαρτύριο τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Τόν μύθο αὐτό ἔχουν μέσα στήν ἱστορία χρησιμοποιήσει πολλοί ἐκπρόσωποι ἀκόμα περισσότερων τάσεων γιά νά πολεμήσουν τόν χριστιανισμό. Ὅπως γράφτηκε ἐπιτυχῶς «ἡ Ὑπατία ἔπαυσε νά εἶναι μία ἱστορική προσωπικότητα καί ἔγινε ἕνα σύμβολο, στό ὁποῖο ὁ καθένας μποροῦσε νά δεῖ σχεδόν ὁτιδήποτε. Ἔτσι, ἡ Ὑπατία τοῦ Toland δέν ἦταν παρά μία προτεσταντική καταγγελία τῶν αὐθαιρεσιῶν τοῦ καθολικοῦ κλήρου. Ἡ Ὑπατία τοῦ Βολταίρου, καί γενικότερα τοῦ Διαφωτισμοῦ, εἶναι τό σύμβολο τῆς ἀντίστασης τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἐνάντια στή θύελλα τοῦ χριστιανικοῦ δογματισμοῦ καί σκοταδισμοῦ. Ἡ Ὑπατία τῆς ρομαντικῆς λογοτεχνίας τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων εἶναι μία ὡραιότατη, ἄμωμος παρθένος, ρομαντική ἐκπρόσωπος μιᾶς ἐποχῆς πού σβήνει. Ἡ Ὑπατία τοῦ φεμινισμοῦ εἶναι μία γυναίκα –σύμβολο-, μία πρωτοπόρος φεμινίστρια μέ ἐλευθεριάζοντα βίο, πού πέφτει θύμα τοῦ ἀνδροκρατούμενου κατεστημένου, πού δέν μποροῦσε νά τήν ἀνεχθεῖ. Ἡ Ὑπατία τῶν ἀρχαιολατρῶν εἶναι μία ἀπτή ἀπόδειξη τῆς σύγκρουσης Χριστιανισμοῦ καί ἑλληνισμοῦ[10]».

«Πρώτ' ἀπ' ὅλα» γράφει ὁ Ἰωάννης Τσέντος, «ἄν δοῦμε συγκριτικά τίς Χριστιανικές καί τίς ἐθνικές πηγές, θά περιμέναμε ἴσως οἱ ἐθνικοί νά ἐκθειάζουν τήν Ὑπατία καί οἱ Χριστιανοί νά προσπαθοῦν ἀμήχανα νά μειώσουν τήν ἀξία της. Στήν πραγματικότητα, οἱ Χριστιανικές πηγές εἶναι αὐτές πού ἐκθειάζουν τήν Ὑπατία, ἐνῶ

ὁ ἐθνικός Δαμάσκιος, ἡ μόνη ἐθνική πηγή πού τή μνημονεύει, δέν κρύβει τήν περιφρόνησή του γι' αὐτήν. Ὅσο γιά τόν κύκλο τῆς Ὑπατίας, γνωρίζουμε ἀπό τίς πηγές ὅτι ἦταν κατά βάσιν Χριστιανικός. Καί γενικά, δέν ἔχουμε τήν παραμικρή ἔνδειξη στίς πηγές ὅτι στή σύγκρουση Χριστιανισμοῦ καί παγανισμοῦ ἡ Ὑπατία βρισκόταν στό στρατόπεδο τοῦ παγανισμοῦ! Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά ἔχουμε βάσιμους λόγους νά συμπεράνουμε ὅτι βρισκόταν πλησιέστερα στόν Χριστιανισμό παρά στόν παγανισμό! Ὅσο ἀνατρεπτικό καί ἄν φαίνεται αὐτό, οἱ πηγές ὄχι μόνο δέν ἐμφανίζουν τήν Ὑπατία ἐκπρόσωπο τοῦ παγανιστικοῦ κόσμου, ἀλλά ὁδηγοῦν πολύ πιό εὔκολα στό συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀδικοχαμένη φιλόσοφος ἔπεσε θύμα μιᾶς... ἐνδοχριστιανικῆς διαμάχης»[11]! Ἔχουν γραφεῖ δεκάδες σχετικά ἄρθρα πού ὄφειλε ὁ κος Μαρκίδης νά μελετήσει πρίν συνταχθεῖ τόσο εὔκολα μέ τούς παγανιστές, ἀλλά νομίζουμε ὅτι τά παραπάνω εἶναι ἀρκετά γιά νά φανεῖ τό μέγεθος τῆς μυθοπλασίας στο συγκεκριμένο θέμα.

Στήν **306** ἐπισκέπτεται τόν π. Μάξιμο μιᾶ ὁμάδα νέων πού ἀνήκαν «σέ ἕναν νεανικό σύλλογο αὐτοβελτίωσης». Φυσικά κανένα σχόλιο οὔτε ἀπό τόν συγγραφέα οὔτε ἀπό τόν π. Μάξιμο πού σιγά – σιγά ἀποκτᾶ, μέσα ἀπό τά βιβλία τοῦ Μαρκίδη, τό προφίλ ἑνός ἱεράρχου μέ νεοεποχήτικο πνεῦμα.

Στήν **347** ἀκόμη ἕνας μοναχός διαβάζει φανατικά τά βιβλία τοῦ συγγραφέα καί τά ἐπαινεῖ λές καί τελείωσαν ἤ ξεπεράστηκαν τά ἀσκητικά καί νηπτικά ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν σελίδα **363** παρουσιάζεται ἡ εὐχή ὡς τεχνική καί ὡς μάντρα, δηλ. ἐργαλεῖο διαλογισμοῦ, ἀφοῦ «Ὁ Στέφανος καί ἡ Ἐρατῶ ἐφάρμοζαν τήν εὐχή γιά πολλά χρόνια καί εἶχαν γίνει πνευματικοί ὁδηγοί οἱ ἴδιοι». Στήν δε **366** προτρέπονται οἱ ἄνθρωποι νά «ἐφαρμόζουν» τήν εὐχή σέ τακτική βάση ὥστε νά μήν χρειάζονται ἄλλης μορφῆς προσευχή. Νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ Πατέρες ἐπισημαίνουν τούς κινδύνους ἀπό τέτοιες ἀπόψεις καί τονίζουν τήν ἀξία τῆς κοινῆς λατρείας πού σέ καμία περίπτωση δέν ἀντικαθίσταται.

Σέ ὅλο δέ τό βιβλίο τά πνευματικά τέκνα τοῦ π. Μαξίμου χαρακτηρίζονται ὡς «μαθητές» του, ἀκριβῶς διότι ὁ συγγραφέας βλέπει τόν π. Μάξιμο ὡς ἕναν γκουρού, ἕναν δάσκαλο, ἕναν μάστερ.

Θά κλείσουμε τήν κριτική μέ μια δειγματοληπτική πιό ἀναλυτική ἀναφορά σέ ἕνα πολύ χαρακτηριστικό κεφάλαιο, στό κεφάλαιο ἕξι, τό ὁποῖο εἶναι γεμάτο ἀπό ἀποκρυφιστές καί ἀποκρυφιστικές θεωρίες. Ὑποτίθεται ὅτι μέσα στό κεφάλαιο αὐτό ὁ συγγραφέας ἀποδεικνύει ὅτι ὁ θάνατος δέν εἶναι τό τέλος ἀλλά ἡ ἀρχή. Μάλιστα αὐτή ἡ ἄποψη ἀποδίδεται σέ ὅλες τίς θρησκεῖες(**169**). Τί εἶναι αὐτό ὅμως πού ὁδήγησε τό συγγραφέα στήν πεποίθηση αὐτή; «μεταξύ ἄλλων, ἦταν ἡ μελέτη τῶν πνευματικῶν διδασκαλιῶν ὅλων τῶν κύριων θρησκειῶν...οἱ ἐπιστημονικές μελέτες

ποῦ σχετίζονται μέ τόν ἴδιο τό θάνατο, ἰδιαίτερα ἡ πλούσια βιβλιογραφία γιά τίς ἐπιθανάτιες ἐμπειρίες, οἱ ἐνδείξεις γιά τή μή τοπικότητα τοῦ νοῦ καί τή λεγόμενη σαμανική κατάσταση συνειδητότητας καί τό σημαντικώτερο, οἱ προσωπικές μου συναντήσεις τά τελευταία εἴκοσι πέντε χρόνια μέ ζῶντες χριστιανούς μύστες, ἐρημίτες καί ἁγίους». Ἀποκρυφισμός και συγκρητισμός δίνουν ρεσιτάλ!

Στήν **184** ἀρχίζει ἡ ἐπιχειρηματολογία σχετικῶς μέ τό γεγονός ὅτι «ἡ ἴδια μας ἡ συνειδητότητα ἐπικοινωνεῖ μυστηριωδῶς μέ τή φυσική ὕλη». Ἐπιστρατεύεται δέ καί ὁ Ἰάπωνας **Μασάρου Ἐμότο** ὁ ὁποῖος «ἀπέδειξε» ὅτι τό νερό ἀκούει, μιλάει, αἰσθάνεται, μεταδίδει πληροφορίες καί κυρίως ἔχει πρόσωπο που φανερώνεται ὅταν κρυσταλλοποιεῖται καί τό ὁποῖο διαφέρει ἀπό σταγόνα σέ σταγόνα καί ἐκφράζεται μέ γκριμάτσες. Ἔδειξε ἐπίσης, κατά τήν σύζυγο τοῦ συγγραφέως, ὅτι «ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐξέπεμπαν ἑστιασμένες σκέψεις ἀγάπης σέ δείγματα νεροῦ πού κατόπιν ψύχθηκαν, τότε οἱ κρύσταλοι στά πειραματικά δείγματα...ἦταν σημαντικά διαφορετικοί ἀπό τούς κρυστάλους τοῦ νεροῦ πού δέν εἶχαν δεχθεῖ τέτοιες σκέψεις». Ἄς διαλογισθοῦμε λοιπόν ὅλοι μαζί γιά νά ἀποκτήσει ὄμορφο πρόσωπο τό νερό! Τό χειρότερο, ὅμως, ὅσο καί ἀναμενόμενο, εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ θεωρία αὐτή συνδυάζεται μέ τήν χρήση καί τόν καθαγιασμό τοῦ νεροῦ ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ψύξτε, λοιπόν, τόν ἁγιασμό γιά νά δείτε πόσο ὄμορφο θα εἶναι καί, προς Θεοῦ, μήν κάνετε ἀρνητικές σκέψεις μπροστά στό νερό εἰδικά ἄν πρόκειται να τό πιεῖτε! Μάλιστα ὁ συγγραφέας περνάει μέ μαεστρία τήν θεωρία αὐτή ὡς ἀπόδειξη καί θεωρητική τεκμηρίωση τῆς ἁγιαστικῆς καί θεραπευτικῆς δράσης τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ποιό εἶναι ὅμως τό «διά ταῦτα»; Κατά τόν Μαρκίδη ὅτι «τό σύμπαν φαίνεται νά εἶναι ἐμποτισμένο μέ πνευματική ἐνέργεια. Δέν φαίνεται νά εἶναι μια νεκρή μηχανή, ὅπως πίστευαν στόν δέκατο ἔνατο αἰώνα, κάτι πού ὁδήγησε τούς φιλοσόφους νά συμπεράνουν ὅτι ‘’ὁ Θεός εἶναι νεκρός”». Ἄς μήν θέσουμε τό ἐρώτημα γιατί, ἄν τό σύμπαν εἶναι νεκρή ὕλη, ὁ Θεός εἶναι νεκρός! Ὡς μαρτυρία ὑπερασπίσεως τῆς θεωρίας αὐτῆς καλεῖται ὁ Ρίτσαρντ Τάρνας κορυφαῖος, ὅπως χαρακτηρίζεται, σύγχρονος φιλόσοφος καί ἱστορικός. Κατά σύμπτωση(;) ὅμως, στόν Τάρνας παραπέμπει καί ὁ «κορυφαῖος» καί βαθύτατος ἀποκρυφιστής Ἀϊβανχόφ πού ὅπως εἴδαμε παραπάνω φτάνει στό σημεῖο νά ἑρμηνεύει μέ ἀποκρυφιστικό τρόπο τήν Ἁγία Γραφή καί νά μιλᾶ γιά ἡλιοθέαση καί ζωή χωρίς ὑλική τροφή.

Ἀπέχει πολύ τό συγκεκριμένο βιβλίο ἀπό τή θεωρία αὐτή; Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στίς ἐπόμενες κιόλας σειρές, ὅπου ἡ Κυριακή Προσευχή ἑρμηνεύεται κατά τόν ἴδιο τρόπο καί παράλληλα ἐκφράζεται ἡ ἐλπίδα γιά ἕναν νέο διαφωτισμό πού θά στηρίζεται στόν ὁλισμό καί θά συνενώσει τά καλύτερα στοιχεία τῆς ἐπιστήμης -ποιᾶς ἄραγε «ἐπιστήμης» πέραν τῆς ὁλιστικῆς;- καί τῆς θρησκείας. «Οἱ ἐπιστήμονες ἀνακαλύπτουν αὐτό πού ὑποστήριζαν οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι καί ὅλοι οἱ μεγάλοι μύστες, ὅτι ὅπως εἶναι τά πράγματα πάνω ἔτσι εἶναι καί κάτω. Ἴσως γι αὐτό στήν Κυριακή προσευχή λέμε ‘’ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί τῆς γῆς’’», ἀναφέρεται

χαρακτηριστικά στή σελ.**186**.

Στήν ἐπόμενη σελίδα ἀποκαλύπτεται ἀπολύτως ὅτι ὁ συγγραφέας παρερμηνεύει ἀποκρυφιστικά τήν Ὀρθόδοξη πνευματικότητα καί ἀποδέχεται τό «εὐαγγέλιο τοῦ ὄφεως». «Βλέπεις, Βλαδίμηρε, σύμφωνα μέ ὅλες τίς πνευματικές παραδόσεις, εἴμαστε θεοί πού ὑποφέρουν ἀπό αὐτοεπιβεβλημένη ἀμνησία»! Δέν εἶναι τραγικό νά βρίσκεται κανείς μέσα στην Ἐκκλησία, τόν «χῶρο» ὅπου ὁ ἄνθρωπος προσπαθεῖ νά ξεπεράσει τίς συνέπειες τῆς πτώσεως, καί νά ἀποδέχεται τά λόγια τοῦ ὄφεως; Ἡ συνέχεια μάλιστα τῶν θέσεων αὐτῶν περιλαμβάνει μαθήματα αὐτογνωσίας μέ ἀναφορά στον Πλάτωνα : Ὁ Θεός μέσα μας, ἀφύπνιση, συνειδητοποίηση τῆς ἀληθινῆς μας φύσης καί τά σχετικά.

Στήν ἐπόμενη παράγραφο ἐξισώνονται οἱ ἐμπειρίες τῶν μεγάλων ἁγίων σχετικά μέ τό θάνατο μέ τίς ἐξωσωματικές ἐμπειρίες καί τίς ὑποτιθέμενες ἐπιστημονικές μελέτες περί ἐπιθανατίων ἐμπειριῶν, πού ἤδη εἴδαμε. Ἐπίσης ἤδη ἔχουμε μιλήσει, ἀκροθιγῶς βέβαια, γιά τό μέντιουμ **Ρόσνερ** πού ὁ Μαρκίδης προβάλει ὡς σπουδαία ἐπιστήμονα και τήν ἀναφέρει στή συνέχεια τοῦ κεφαλαίου. Ἐπειδή, ὅμως, ἕνα βιβλίο πού προσφέρεται σέ Ὀρθοδόξους πιστούς δέν μπορεῖ νά παραπέμπει σέ ἕνα ἁπλό μέντιουμ, - ξεπερασμένα πράγματα ἀδελφέ- διαφημίζεται καί ὁ **Μαρκ Μέισι**, ἠλεκτρονικός μηχανικός καί ἐπιστήμονας ὑπολογιστῶν, ὁ ὁποῖος ἵδρυσε μαζί μέ ἄλλους δώδεκα συναδέλφους του ἕνα δίκτυο «ἐνόργανης διεπικοινωνίας» ὥστε νά δημιουργήσει μία γέφυρα ἐπικοινωνίας «ἀνάμεσα στόν Οὐρανό καί τή Γῆ ἤ, γιά τήν ἀκρίβεια, ὅπως ἀναφέρουν στήν ἱστοσελίδα τους, „ἀνάμεσα στόν κόσμο μας καί τούς πιό λεπτοφυεῖς κόσμους τοῦ πνεύματος, χρησιμοποιώντας τήν τεχνολογία ὡς διάμεσο». Στήν πραγματικότητα πρόκειται γιά μέντιουμ πού κάνει χρήση τῆς τεχνολογίας, γιά ἐπαφή δηλαδή μέ τόν κόσμο τῶν πνευμάτων μέσα ἀπό κινηματογραφήσεις, φωτογραφήσεις, ἠχογραφήσεις καί ἄλλα μέσα. Πρόκειται, κατά τόν ἴδιο τόν Μέισι γιά «πάντρεμα τῆς τεχνολογίας καί τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ ἐνῶ περιλαμβάνει ἐπίσης μια στενή συνεργασία μέ μιά ὁμάδα πνευμάτων ἤ μιᾶ ὁμάδα ἀόρατων συνεργατῶν». Ὁ Μέισι προβάλλεται ἐπίσης ὡς πρώην ἄθεος, καί νῦν ἔνθεος, ὡς ταπεινός καί σίγουρος ταυτόχρονα γιά τίς ἀνακαλύψεις του ἐνῶ χρησιμοποιεῖται καί τό πρόσωπο τοῦ π. Πορφυρίου γιά νά στηρίξει τίς θέσεις αὐτές μέσω τοῦ περιστατικοῦ μέ τό τηλέφωνο, τό ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι σήκωσε μετά θάνατον ὁ ἴδιος ὁ γέροντας. Αὐτά εἶναι τά ἀποτελέσματα τῆς ἀδιακρισίας καί τῆς «ἐμπειρολατρείας - θαυματολατρείας» μας. Τῆς ἀνάγκης, δηλαδή, νά ἀποδείξουμε τήν πίστη μέσα ἀπό τά θαύματα καί τά χαρίσματα. Τό «θαῦμα» αὐτό ἐκλαμβάνεται, ἀπό τόν Μαρκίδη, ὡς περίπτωση ἐνόργανης διεπικοινωνίας.

Στήν ἐπόμενη σελίδα ἀντιμετωπίζεται τό θέμα τῆς αὐτοκτονίας ὑπό τό πρίσμα τῶν μυστικιστικῶν θεωριῶν καί τῆς μετενσάρκωσης.

Τέλος ἁπλή ματιά στίς παραπομπές δέν ἀφήνει περιθώρια γιά ὀρθόδοξη ἀνάγνωση

τοῦ βιβλίου καί κάθε προσπάθεια νά ἑρμηνευθοῦν κάποιες θέσεις ὀρθόδοξα εἶναι ἀνωφελής καί μάταιη.

Συμπερασματικά γιά ἄλλη μιά φορά ὀφείλουμε νά τονίσουμε ὅτι ἐν πολλοῖς ἔχει χαθεῖ τό ὀρθόδοξο κριτήριο καί οἱ πιστοί διαβάζουν ὅτιδήποτε ἀδυνατώντας νά δοῦν καί νά ἀναγνωρίσουν πλάνες καί ἀντορθόδοξες θέσεις. Θά ἦταν ἀσφαλέστερο ἄν περιοριζόμασταν, ὅπως ἡ πνευματική ἡλικία μας μᾶς ἐπιτάσσει, σέ ἁπλᾶ καί σίγουρα ἀναγνώσματα ὅπως ἡ Ἁγία Γραφή, τά συναξάρια τῶν ἁγίων καί οἱ λόγοι ἀναγνωρισμένων ἁγίων πατέρων. Ἡ ἀναζήτηση ἐμπειριῶν ἀλλά καί ἡ ἐνασχόληση μέ ὑψηλά νοήματα ὄχι μόνο δέν ὠφελεῖ ἀλλά βάζει τόν ἄνθρωπο σέ πνευματικούς κινδύνους.

---

[1] Ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Τσιάκκα, Ἐγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν Θρησκειῶν και Αἱρέσεων, Παραχριστιανικῶν – Παραθρησκευτκῶν Ὁμάδων καί συγχρόνων Ἰδεολογικῶν Ρευμάτων, Ἱερά Μονή Τροοδοτίσσης 2002, σελ. 528

[2] Αυτόθι σελ. 529

[3] Ἀπό τὸ βιβλίο "Ρέικι- ἡ Συμπαντική Ζωτική Ἐνέργεια" τῶν Μπόντο Μπαγκίνσκυ καί Σαλίλα Σάραμον, ἐκδόσεις ΣΩΜΑΝΟΥΣ

[4] Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Μιχαή Ἀιβανχώφ „Τό δέντρο τῆς γνώσης τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ”

[5] π. Σεραφείμ Ρόουζ. «Ἡ ψυχή μετά τόν θάνατο», ἐκόσεις Μυριόβιβλος, σελ. 246

[6] «Η ζωή μετά τον θάνατο», Αρχιμ. (νυν Μητροπολίτου) Ναυπάκτου Ιεροθέου Βλάχου, εκδ. Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου Πελαγίας, β΄έκδ. 1995, σελ. 295.

[8] «Η ζωή μετά τον θάνατο», ένθ. αν. σελ. 300-301.

[9] «Η ζωή μετά τον θάνατο», ένθ. αν. σελ. 340.

[10] δρος Ιωάννη Κ. Τσέντου, Περ. "ΑΚΤΙΝΕΣ" Μάιος 2010, αρ. 711 σελ. 137-146

[11] ὅπως παραπάνω

(Πηγή: egolpion.com)